

266

2634-2643

III. A közbenjáró imádság

2634 A közbenjárás olyan kérő imádság, mely hasonlává tesz bennünket Jézus imádságához. Ő az egyetlen közbenjáró az Atyánál minden ember, de különösen a bűnösök érdekében. Ő "mindörökre üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak Isten elé, hiszen örökké él, hogy közbenjárjon értünk" (Zsid 7,25). A Szentlélek "maga jár közben értünk (...), és Isten tetszése szerint jár közben a szentekért" (Róm 8,26--27).

2635 A közbenjárás, a másokért való kérés Ábrahámától kezdve az Isten irgalmasságához hasonlóvá vált szív sajátja. Az Egyház idejében a keresztyén közbenjárás részesedik Krisztus közbenjárásában: a szentek közösségének kifejezése. A közbenjárásban, aki imádkozik, "nem a maga javát keresi, hanem a másokét" (Fil 2,4), olyannyira, hogy még azokért is imádkozik, akik neki rosszat tesznek.

2636 Az első keresztyén közösségek szüntelenül imádkoztak egymásért: Pál apostol ily módon részesíti őket evangéliumi szolgálatában, de maga is közbenjár értük. A keresztyének közbenjáró imádsága nem ismer határokat: szól "minden emberért, (...) mindazokért, akik a hatalmat gyakorolják" (1Tim 2,1--2), az üldözökhöz, és azok üdvösségéért, akik elutasítják az evangéliumot.

IV. A hálaadó imádság

2637 A hálaadás nagyon jellemző az -- Eucharisztia ünneplésében önmagát megmutató és egyre inkább megvalósuló -- Egyház imádságára. Az üdvösség művében ugyanis Krisztus a teremtést megszabadítja a bűntől és a haláltól, hogy újra megszentelje és visszavezesse az Atyához az Ő dicsőségére. Krisztus tagjainak hálaadása részesedik a Főjük hálaadásában.

2638 Mint a kérő imádságban, a hálaadó imádságban is bármilyen esemény és bármilyen szükséglet följántható. Szent Pál levelei gyakran kezdődnek és fejeződnek be hálaadással, és az Úr Jézus mindig jelen van ebben. "Adjatok hálát mindenért, hiszen Isten ezt kívánja tőletek, akik az Ő Jézus Krisztusához tartoztok" (1Tesz 5,18). "Legyetek kitartók és éberek az imádságban és a hálaadásban" (Kol 4,2).

V. A dicséret imádsága

2639 A dicséret az az imaforma, mely egész közvetlenül Istennek ismeri el Istent. Önmaga miatt énekel Neki, dicsőíti Őt, nem azért, amit tesz, hanem, mert Ő VAN. Részesedik a tisztaszívűek boldogságában, akik a hitben szeretik Őt, még mielőtt a dicsőségben látnák. A dicséret által a Lélek társul a lelkünkhöz, és tanúsítja, hogy Isten gyermekei vagyunk; tanúságot tesz az egyetlen Fiúról, akiben gyermekké fogadtattunk, s aki által dicsőítjük az Atyát. A dicséret összefogja a többi imaformát és elvezeti ahhoz, aki forrásuk és céljuk: "az egy Istenhez, az Atyához. Tőle származik minden, és mi Őerte élünk." (1Kor 8,6)

2640 Szent Lukács evangéliumában gyakran említi a Krisztus csodatetteit kísérő csodálkozást és a dicséretet, és azokat a dicséreteket is kiemeli, melyeket a Szentlélek művei, az apostolok cselekedetei váltottak ki: például a jeruzsálemi közösségét, a Péter és János által meggyógyított bénáét, a tömegét, mely emiatt dicsőíti Istent, a piszidiai pogányokét, akik "örültek és dicsőítették az Úr igéjét" (ApCsel 13,48).

2641 "Beszéljete magatokban zsoltárokból, himnuszokban és lelki énekekben, énekelvén és zsoltározván szívetekben az Úrnak" (Ef 5,19). Miként az Újszövetség sugalmazott írói, az első keresztény közösségek is újraolvassák a Zsoltárok könyvét, Krisztus misztériumát énekelvén benne. A Lélek újdonságában himnuszokat és énekeket is költenek, azokból a hallatlan dolgokból kiindulva, melyet Isten a Fiában valósított meg: megtestesüléséből, halált legyőző halálából, föltámadásából és a mennybemeneteléből. Az egész üdvrend e "csodatetteiből" száll föl a doxológia, Isten dicsérete.

2642 Azoknak a dolgoknak a kinyilatkoztatását, melyeknek "hamarosan meg kell történniük", az Apokalipszist, a mennyei liturgia énekei és a "tanúk" (vértanúk) közbenjárása közli. A próféták és a szentek, mindazok, akiket a földön a Jézus tanúsága miatt öltek meg, azok mérhetetlen sokasága, akik a nagy szorongatásból jöttek és megelőztek minket az országban, a Trónon ülő és a Bárány dicsősége dicséretét éneklék. Közösségben ővelük a földi Egyház is ezeket az énekeket éneklé a hitben és a szorongatásban. A kérésben és közbenjárásban a hit minden remény ellenére remél és ad hálát a "világosság Atyjának", akitől minden tökéletes ajándék alászáll. Így a hit tiszta dicséret.

2643 Az Eucharisztia az imádság minden formáját tartalmazza és kifejezi: Krisztus egész Testének "tisza áldozata" Nevének dicsőségére; Kelet és Nyugat hagyományai szerint a "dicséret áldozata".